

MAGÁNKIADÁSBÓL GIGASIKER – MESTERMŰ!

SILÓ

WOOL 5
A HAJÓTÖRÖTT

HUGH HOWEY

H U G H H O W E Y

A SILÓ

WOOL 5.

A HAJÓTÖRÖTT

ÖTÖDIK RÉSZ
A HAJÓTÖRÖTT

• 18-as siló •

MARCK HÓNA ALÁ CSAPOTT PUSKÁVAL, vértől iszamós bakancsban botladozott le a főlépcsőn, kezét a hideg korláton csúsztatva. Alig hallotta a körülötte felhangzó sikolyokat, a lépcsőfokokon félig-meddig lerángatott sebesültek jajkiáltásait, a kíváncsi tömeg elszörnyedt kiáltását, amely minden fordulóban tanúja volt vonulásuknak, az erőszak ígéretének hangjait, az őt és maradék embereit szintről szintre üldöző férfiak ajkáról.

Fülének csengése a zsvaj nagyját elnyelte. A robbanás volt az oka, az az istentelen robbanás. Nem az, ami lebontotta az IT ajtóit – arra felkészült, s lekuporodott a többiekkel együtt. Nem is a második bomba, amit Knox ívelt be mélyen az ellenség

barlangjába. Hanem az *utolsó*, az, aminek a közeledtét nem látta, az, amely annak a kis ősz hajú ellátós asszonynak a kezéből csúszott ki.

McLain bombája. Pontosan Marck előtt robbant fel, neki a hallását, a nőnek azonban az *életét* véve el.

S Knox, a Gépészet szilárd és rendíthetetlen vezetője – főnöke, jó barátja – ugyancsak odalett.

Marck sérülten, félelemmel telve inalt lefelé a lépcsőn. Jó darab út választotta el a mély-lenti világ biztonságától – és kétségbeesetten szeretne volna megtalálni a feleségét. Inkább erre koncentrált a történetek helyett, próbált nem gondolni a robbanásra, ami megölte a barátait, megghiúsította a terveiket, s elejét vette, hogy az igazságnak bármi esélye is legyen.

Odafönt elfojtott hangú lövések puffantak, amelyeket az acélon gellert kapott golyók átható süvöltése követett; hála istennek, a lövedékek csak az acélt érték. Marck távol maradt a külső korláttól, kívül a lövészek hatósugarán, akik a fenti pihenőkről vadásztak rájuk egyenletesen tüzelő fegyvereikkel. A Gépészet és az Ellátás derék emberei tizenkét szinten keresztül menekültek és harcoltak; Marck némán könyörgött a fentieknek, hogy hagyják abba, adjanak nekik esélyt a pihenésre, a csizmák zaja és a golyók azonban egyre közelebből érkeztek.

Marck fél szinttel később beérte az Ellátás három emberét. Egyikük deréktájt sérült meg, s a másik kettő vállába kapaszkodva vitette magát; bajtársai sárga overalljának hátán vérfolatok éktelenkedtek. Rájuk üvöltött, hogy haladjanak tovább,

a saját hangját sem hallotta, csak a mellében érezte. A vér egy része, amiben csúszkált, az ő vére volt.

Sérült karját erősen a melléhez szorította, puskáját már a könnyök hajlatában tartotta, másik kezével a korlátba kapaszkodott, nehogy fejével előre lebukfencezzon a meredek lépcsőházban. Mögötte már nem volt szövetséges, olyan legalábbis nem, aki életben maradt volna. Az utolsó tűzharcot követően a többieket előre küldte, miközben neki magának éppen csak sikerült elmenekülnie. S még mindig, fáradhatatlanul közeledtek. Marck időnként szeretett volna megállni, hogy ócska lőszerével elvacakoljon, csőre töltsön, és vadul tüzeljen felfelé a lépcsőházban. Csak hogy valamit *tegyen*. Hogy lelassítsa őket.

Megállt, hogy kifújja magát, s a korláton áthajolva az ég felé lendítette puskáját. A következő lőszer besült. A felé záporozó lövedékek viszont *nem*. A lépcsőház központi oszlopa mögé húzódva töltött újra. Az ő puskája nem hasonlított amazokéhoz. Nekik modern holmijaik voltak, amikről ő még csak nem is hallott, a lövések üteme egy rémült ember pulzusának lüktetésére emlékeztette. A korlát felé húzódott, és ellenőrizte az eggyel lejjebbi fordulót, kíváncsi arcokat látott egy ajtórésben, az acél ajtófélfá szélére ujjak görbültek. Ez az. Az ötvenhatodik lépcsőfordulója. Itt látta a feleségét utoljára.

– Shirley!

A nevét kiáltva lebotorkált egy negyedfordulónyit, míg egy szintbe nem került a pihenővel. Szorosan belül maradt, az üldözők látószögén kívül, s az árnyékos arcokat kutatta.

– A feleségem! – kiáltotta a pihenőn, tenyerét a szájához emelve, elfeledvén, hogy csak az ő füle cseng rettenetesen, a többieké nem. – Hol van?

A sötét tömegben moccant valakinek az ajka. A hang tompa, távoli zsongás volt. Valaki más lefelé mutatott. Lehajtották a fejüket; a résnyire nyitott ajtó becsukódott egy újabb lövedék süvöltésére; a lépcsőház megrázkódott az odalenn megriadók és a fentről közeledő üldözők bakancsainak robajától. Marck szemügyre vette a korláton átvetett, engedély nélküli elektromos kábeleket, és emlékezett arra, hogy a gazdák kísérletet tettek az eggyel lejjebbi szintről történő áramlopásra. A vastag vezetékeket követve továbbbsietett lefelé a lépcsőn, kétségbeesetten keresve Shirleyt.

Eggyel lejjebb – miután bizonyosra vette, hogy felesége odabent lesz – Marck kimerészkedett a pihenő nyílt terére, és átrohant rajta. Nekivetette magát az ajtónak. Lövések dörrentek. Marck megragadta és rángatta a kilincset, s felesége nevét kiáltozta az övéhez hasonlóan süket füleknek. Az ajtó megmozdult, de láthatatlan, izmos karok ereje tartotta vissza. Az üveglakra csapott, rózsaszín tenyéryomot hagyva, s azt üvöltötte, nyissák ki, engedjék be. Mohó lövedékek csapódtak be a lába körül – az egyik az ajtó alulsó részén nyomot is hagyott. Összekuporodva, fejét eltakarva inalt vissza a lépcsőházba. Marck kényszerítette magát, hogy továbbhaladjon lefelé. Ha Shirley ott volt a zárt ajtók mögött, talán jobb lesz, ha ott marad. Levetheti az árulkodó ruhát, elvegyülhet, amíg lecsendesednek a dolgok. Ha viszont odalenn van – akkor

utána kell igyekeznie. Így vagy úgy, menni csakis *lefelé* mehetett.

A következő fordulónál utolérte az Ellátás három emberét, akiket korábban már hagyott. A sebesült tágra nyílt szemekkel ült a pihenőn. A két másik vele foglalkozott, oldaluk véres volt a cipelésétől. Az egyik ellátós egy nő volt, akire Marck homályosan emlékezett a felfelé masírozásból. A nő szemében barátságtalan tűz gyúlt, mikor Marck megállt, és azt kérdezte, segíthet-e.

– Vihetem – üvöltötte, miközben a sebesült mellé térdelt.

A nő mondott valamit. Marck a fejét rázva a füleire mutatott.

A nő eltúlzott ajakmozgással megismételte mondandóját, Marck azonban így sem tudta megérteni. A nő feladta, és lökött egyet a karján, eltaszítva magától. A sebesült gyomrára szorította a kezét, vörös folt terjedt a hasán, le, egészen az ágyékáig. A keze valami kitüremkedőt tartott: acélrúd végén pörgött egy kis kerék. Egy székláb.

A nő bombát húzott elő a zsákjából, egyet azon csövek közül, amelyek oly sok pusztítást ígértek. Ünnepelesen adta át a sebesültnek, aki elfehéredő izületekkel, remegő kézzel fogadta el.

A két ellátós elrángatta Marckot – távolabb a férfitől, akinek vérző hasából az irodabútor jókora darabja állt ki. Távolinak tűntek a kiáltások, ő azonban tudta, hogy közel vannak már. Gyakorlatilag a fülébe kiabálnak. Érezte, hogy hátrafelé rángatják, megbabonázta a szerencsétlen, sérült ember arcának

üressége. A férfi Marck szemébe nézett. Eltartotta magától a bombát, ujjai a szörnyű acélhengerre görbültek, állkapcsa megfeszült, dermedt vicsora fogait is láttatta.

Marck felpillantott a lépcsőházba, ahol a bakancsok végül beérték őket, látóterükbe kúsztak, feketén s vértelenül; a fáradhatatlan és erősebb ellenséghez tartoztak. A vérnyomot követték, amit Marck és a többiek hagytak maguk után, jöttek a muníciónkkal, ami soha nem mondott csütörtököt.

Hátrafelé botladozott le a lépcsőn, félig a többiek rángatták, tekintete a hátrahagyott férfi mögött nyíló ajtóra irányult.

Fiatal arc jelent meg a résben, egy kíváncsi fiúé, aki kikukkantott, hogy lássa, mi történik. Felnőtt kezek sokasága kapta el, hogy visszarángassa.

Marckot levonszolták a lépcsőn, túlságosan is messzire ahhoz, hogy lássa, mi folyik. Fülei azonban, bár alig hallott, érzékelték a fegyvertűz süvítését és csattanásait, majd a robbanást, a morajló dörgést, amely megrázkódtatta a főlépcsőházat, őt pedig a korláthoz csapta. Puskája a lépcső széle felé zuhant – Marck utána vetette magát. Sikertelen megkaparintania, mielőtt elszabadult volna, hogy pörögve hulljon a semmibe.

Fejét rázva, döbenten állt négykézlábra, és lassan sikerült felegyenesednie. Érzékeitől megfosztva botorkált lefelé a remegő fokokon, amelyek csengtek és vibráltak lába alatt, miközben köröttük a siló tovább forgott, egyenest a sötét örvületbe.

• 18-as siló •

A VALÓDI PIHENÉS ELSŐ PILLANATA órákkal később köszöntött az Ellátásra, a mély-lenti világ felső részén. Szó volt róla, hogy ott kitartanak majd, valamiféle új akadályt állítanak, nem volt azonban világos, mi módon lehetne az egész lépcsőházat eltorlaszolni, beleértve a korlát és a betonhenger közötti nyílt teret. Ez volt az a hézag, ahol szabadon fűtyülhettek a lövedékek, ez volt az a hely, ahol a leugrók találkoztak végzetükkel, és ahol most az ellenség bizonyosan találhatott valami módot a gyors lejutásra.

A menekülés legutóbbi szakasza alatt Marck hallása eléggé megjavult ahhoz, hogy hallja saját bakancsának ritmikus kongását, fájdalmas nyögései hangját, azt, ahogy kimerülten levegő

után kapkod. Hallotta, amint valaki azt mondja, a legutolsó robbanás szétrombolta a lépcsőházat, így a hajsza szünetel. De mennyi időre? Mekkora a kár? Nem tudta senki.

A fordulóban magasra hágott a feszültség; McLain halálának híre nyugtalanságot keltett az Ellátás emberei közt. A sárga overallos sérülteket bevitték, de olyan javaslat is elhangzott – nem túl előzékenyen –, hogy a Gépészet sebesültjeit lentebb kéne ellátni. Ott, ahová tartoznak.

Marckot nem érdekelték ezek az érvelések, a hangokat még mindig kicsit fojtottan és távolról hallotta. Shirley felől kérdezősködött mindenkitől, néhány sárga ruhás a vállát vonogatta, mintha nem is ismernék. Az egyik fickó azt mondta, Shirley már korábban lement néhány más sebesülttel. Elmondta másodjára is, hangosabban, míg Marck megbizonyosodott, hogy jól hallotta.

Ez jó hír volt, ő is annak vélte. Már indult volna, amikor felesége minden előzetes figyelmeztetés nélkül előbukkant a nyugtalan tömegből, megijesztve őt.

Az asszony kikerekedett szemmel ismerte fel. Azután meglátta a sérült karját.

– Ó, istenem!

Átölelte, arcát a nyakához szorította. Marck fél karral viszonozta az ölelést, a puska kettejük közé szorult, csöve hidegen simult reszkető arcához.

– Jól vagy? – kérdezte Shirley.

Nyakába akaszkodott, homloka a vállához ért, s mondott valamit, amit Marck nem hallott, csak a szájomozgást érezte a

bőrén. Az asszony kibontakozott az ölelésből, hogy szemügyre vegye a karját.

– Nem hallok – mondta neki.

– Jól vagyok – szólt Shirly, hangosabban. Megrázta a fejét, szeme tágra nyílt és könnyezett. – Nem voltam ott. Nem voltam ott egyik részénél se. Igaz, amit Knoxról mondanak? Mi történt? Nagyon szörnyű volt?

A sérülésére koncentrált, s Marcknak jólesett érezni a kezét a karján – erős volt és biztató. Ritkult a tömeg, miközben a Gépészet emberei tovább haladtak lefelé a lépcsőn. Néhány sárga ruhás ellátós jeges tekintettel méregette Marckot, úgy meredve a sebére, mintha aggasztaná őket, hogy az rövidesen *nekik* fog problémát okozni.

– Knox meghalt – mondta a feleségének. – McLain is. Még még néhányan. Éppen ott voltam, amikor a robbanás történt.

Lenézett a karjára, amelyet Shirly most szakadt és vérmocskos alsóingének felszakításával szabaddá tett.

– Meglőttek? – kérdezte a felesége.

Megrázta a fejét.

– Nem tudom. Annyira *gyorsan* történt. – Hátranézett a válla fölött. – Hova megy mindenki? Miért nem barikádozzuk el magunkat itt fenn?

Shirly összeszorította a fogát, és az ajtó felé bökött a fejével, amelyet a sárga overallok teljesen eltorlaszoltak.

– Ne gondold, hogy bennünket itt szívesen látnak – emelte fel a hangját, hogy a férje is meghallja. – Ki kell tisztítanom ezt a sebet. Szerintem a bomba egy repesze még benned van.

– Jól vagyok – makacskodott. – Csak téged kerestelek. Halálra aggódtam magam.

Látta, hogy a felesége sír, a könnyek patakjait könnyen meg lehetett különböztetni a verítékcsíkoktól.

– Azt hittem, meghaltál – mondta Shirly. Marcknak olvasnia kellett az ajkáról. – Azt hittem, ők mind... és te is...

Beharapta az ajkát, és félelemmel nézte a férfit, ami nem volt rá jellemző. Marck sosem látta izgatottnak a feleségét, még amikor tönkrementek a tartórugók sem, s akkor sem, amikor a bányában keletkezett barlangnyi mélyedésben több közeli barátjuk csapdába esett; de még akkor sem, amikor Juliette-et takarítani küldték. Most azonban rettegés gyűlt az arcára. Ez úgy megrémítette, ahogyan a bombák és a lövedékek nem voltak képesek.

– Siessünk a többiek után! – mondta, és kézen fogta a feleségét. A pihenőn érzékelte az emberek idegességét, a tekinteteket, amelyek rimánkodtak, hogy tűnjenek már végre el innen.

Mikor odafentről ismét lövések dördültek, s az Ellátás dolgozói visszavonultak a biztonságot adó ajtójuk mögé, Marck tudta, vége a rövid haladáknak, amit kaptak. De rendjén volt így. Rátalált a feleségére. Aki ép és egészséges. Ennél többet most senki nem tehetett volna érte.

Mikor kettesben eljutottak a százharminckilencedikre, Marck már tudta: sikerült. Lába valami módon kitartott. Nem állította

meg a vérveszteség. Felesége támogatta, miközben maguk mögött hagyták a Gépészet előtti utolsó pihenőt, s csak arra tudott gondolni, hogy ki kell tartania a főntről rájuk lövöldöző nyomorultakkal szemben. Benn, a Gépészet területén már övük a hatalom, a számok biztonságot adnak, a hazai pálya nekik kedvez. És ami ennél is fontosabb, hogy be tudják kötözni a sebeket, és valamelyest megpihenhetnek. Erre volt a legnagyobb szüksége: pihenésre.

Az utolsó néhány lépcsőfokon kis híján elbotlott és felbukott, lába nem számított arra, hogy az ereszkedésnek vége, és a további lefelé tartó fokok helyett sík felület következik. Ahogy térde megbicsaklott, és Shirley elkapta, észrevette a Gépészet biztonsági állomásánál tolongó embereket.

A személyzet, aki hátramaradt, míg a többiek felmentek harcolni, nem töltötte tétlenül az időt. Acéltáblákat hegesztettek az egész széles biztonsági bejáratra. A rombusz alakú szegecsekkel kivert burkolat padlótól mennyezetig, faltól falig ért. Egyik sarka mentén szikrák pattogtak, ahogy valaki oda-bent az utolsó simításokat végezte a művön. A menekültek és a sebesültek hirtelen áradata feltorlódott, s a tömeg kétségbeesetten szeretett volna bejutni. Szerelők lökdösődtek és törtek maguknak könyökkel utat az akadályig. Félelemtől őrülten sikoltoztak és ütötték az acéllemezeket.

– Mi az ördög? – kiáltotta Marck. Követte Shirleyt, aki nekifeszült a tömeg hátának. Elöl valaki a földön csúszott, hason tekergőztek át a szűkre szabott hézagon, egyetlen négyszög maradt nyitva a biztonsági forgókereszt alatt, ami elég széles

volt ahhoz, hogy átcusszanjanak rajta, de elég könnyen lehetett védelmezni.

– Nyugalom! Várjanak a sorukra! – kiáltotta valaki előttük.

Sárga overallok keveredtek más színűekkel. Néhányan gépészek voltak, akik álruhát öltöttek – néhányan láthatóan az Ellátásról jöttek, a sebesülteket segítették, rossz csoportba keveredtek, vagy nem bíztak abban, hogy a saját szintjük kellően biztonságos.

Miközben Marck megpróbált Shirley nyomában előbbre jutni, lövés dördült, s a felforrósodott ólomgolyó becsapódása és csattanása a közelből hallatszott. Marck irányt változtatott, s visszafelé, a lépcsők irányába húzta feleségét. A lehetetlenül apró bejárat előtt immár őrzöngve nyomakodtak. Rengetegen ordítottak a lyuk mindkét oldalán, az ezen az oldalon lévők azt hitték, rájuk lőttek, míg a túloldalaról azt kiabálták:

– Egyszerre mindig csak egy!

Többen is hason fekvé nyomultak az apró lyuk felé. Egyikük bedugta a karját, s bentről berántották; az acélkereten átcúsözva eltűnt a benti sötétben. Két másik a pozícióért harcolva próbálkozott, hogy ő legyen a következő. Valamennyien védtelenek voltak a fenti nyitott lépcsőház felől. Újabb lövés dördült, valaki elesett, a vállát markolta, és azt sikoltozta:

– Eltaláltak!

A csödulet feloszlott. Néhányan visszarohtak a lépcsőkhöz, ahol a fejük feletti fokok fedezéket nyújtottak számukra a tüzeléssel szemben. A többiekén káosz lett úrrá, mindannyian

megpróbáltak átfurakodni a lyukon, amit kimondottan úgy terveztek, hogy azon egyszerre egynél többen ne férjenek át.

Shirly felsikoltott, és megszorította Marck karját, miközben újabb embert lőttek meg a közelükben. Egy szerelő a földre zuhant, s fájdalmában összegörnyedt. Shirly a férjére kiáltott, azt kérdezve, mitévők legyenek.

Marck eldobta hátizsákját, arcon csókolta a feleségét, s fegyverével együtt futott vissza, fel a lépcsőn. Próbálta kettesével szedni a fokokat, lábai azonban túlságosan fájtak ehhez. Újabb lövés dördült, az elhibázott lövedék gellert kapott. Marck hihetetlenül nehéznek érezte testét, lassúnak, akár egy rossz álomban. Előreszegezett fegyverrel közelítette meg a százharminckilencedik fordulóját, a lövészek azonban messzebb voltak, jóval feljebből szórták meg a tömeget.

Ellenőrizte, hogy van-e friss lövedék a házilag eszkábált puskájában, felhúzta, s kimerészkedett a lépcsőfordulóra. A feljebb húzódó korláton a Biztonságiak szürke egyenruháját viselő férfiak hajoltak ki, fegyvercsövek irányultak a Gépezet földszintjére. A férfiak egyike meglökte szomszédját, és Marckra mutatott. Marck mindezt saját puskájának csöve mellől nézte végig.

Elsütötte a fegyvert, s egy fekete puska pörgött fentről lefelé; gazdája karjával a korlát fölé rogyott, mielőtt átesett volna rajta, hogy eltűnjön a semmiben.

Tüzelni kezdtek Marckra, ő azonban már visszabújt a lépcsők alá. A lövöldözés egyre dühödtebben folytatódott felette

is, alatta is. Marck a lépcsők túloldalára ment, távol attól a ponttól, ahol utoljára látták, és lepillantott. A biztonsági akadálnál megcsappant a tömeg. Egyre többen és többen jutottak át. Láta Shirlyt, amint felnéz, s ahogy a fenti lépcsőházi világítás miatt beárnyékolja a szemét.

Bakancsok csattogtak mögötte. Marck újratöltött, megfordult, majd megcélozta a legfelső fokot, amit még látott a fenti spirálból. Várta, hogy valaki felé tartva előbukkanjon.

Az első bakancs felbukkanásakor megvetette a lábát, kívárta, míg jobban látja a férfit a fegyver csöve előtt, s aztán meghúzta a ravaszt.

Újabb fekete puska zuhant feléje a lépcsőn át, s az is keresztülbucskázott a korláton; újabb ember esett térdre.

Marck megfordult, és futásnak eredt. Saját fegyvere kicsúszott a kezéből, érezte, amint nekiütődik a sípcsontjának, majd eltávolodik tőle, de nem állt meg, hogy visszaszerezze. Csúszott lefelé a lépcsőn, elveszítette az egyensúlyát, fenékre esett, majd újra felpattant. Próbálta kettesével szedni a fokokat, s úgy futott, mint egy álomban, nem volt elég gyors, a lábai akár a berozsdált vas...

Csattanás hallatszott, fojtott moraj a háta mögül, s valahogy valaki beérte, hátba vágta, megütötte.

Marck előredőlve zuhant le a lépcsőn, állát az acélfokokba verve. Vér ömlött a szájába. Mászni próbált, lábait maga alá húzta, s vergődött előre.

Újabb moraj, újabb csapás a hátába, s úgy érezte, mintha egyszerre megharapták és megrúgták volna.

Ilyen érzés, amikor meglövik az embert, gondolta dermedten. Az utolsó néhány fokon leesett, lábait nem érezte többé, leroskadt a rácsozatra.

Az alsó szint csaknem kiürült. Egy ember állt az apró lyuk mellett. Egy másik félig benn volt, félig még kinn, bakancsával rugdalózott.

Marck látta, hogy Shirley az, hason fekszik, s visszanéz őrá. A padlón feküdtek mind a ketten. Olyan kényelmes a padlón. Az acél hidegen érintette az arcát. Nem volt több lépcsőfok, amin lefuthatott volna, nem volt betölteni való lövedék, nem volt mire löni.

Shirley sikoltott, őt nem tette olyan boldoggá, hogy ott feküdt, mint Marckot.

Egyik karjával hátrafelé kinyúlt abból a kis fekete téglalapból, érte nyúlt az acéllapok durva vágásain keresztül. Teste előrecsúszott, valamilyen erő húzta a túloldalról, eminnen pedig valaki tolt, egy csinos, sárga ruhás személy, aki még mindig ott állt a furcsa acélfal mellett, ahol korábban otthonának bejárata nyílt.

– Rajta – mondta neki Marck, s azt kívánta, bár ne sikoltana az asszony. Vér pötytyözte előtte a padlót, aláhúzva szavait.
– Szeretlek...

S mintha parancsszóra történt volna, Shirley lába becsúszott a sötétségbe, sikolyait elnyelte az a téglalap alakú, árnyékos száj.

A sárga ruhás megfordult. A jóképű férfi szeme tágra nyílt, álla leesett, azután testét erőszakos puskatűz rángatta meg.

Ez volt az utolsó, amit Marck látott, ennek az embernek a halálos tánca.

S csak messziről érezte, borzongásnyi időre, a saját végét, amely most következett.

Három héttel később

• 18-as siló •

WALKER ÁGYBAN MARADT, onnan hallgatta az erőszak távoli hangjait. Kiáltások visszhangzottak végig a folyosón, amelyek a Gépészet bejáratától hallatszottak. A puskatűz ismerős ropogása következett, a jófiúk *bumm-bumm-bumm*ja, utána meg a rosszak *ratatatatátája*.

Hihetetlen döngés hallatszott, az acélt robbantó puskaapor döreje, s egy pillanatra abbamaradt a kölcsönös tüzelés. Újabb kiáltások hangzottak fel. Bakancsok dübörögtek el a folyosón az ajtaja előtt. Az új világ zenéjéhez a bakancsok adták az állandó ritmust. Walker még az ágyából is hallotta ezt a zenét,

még akkor is, ha a takarókat a fejére húzta, még ha a párnát is a tetejébe tette, de még akkor is, ha újra meg újra hangosan rimánkodott, könyörögve, hogy hagyják már abba.

A folyosón dübörgő bakancsokat további kiáltozás kísérte. Walker szorosan összegömbölyödött, térdét a melléhez húzta, azon járt az esze, hogy mennyi lehet az idő, s rettegett, hogy reggel van már, amikor ideje felkelni.

Rövid időre minden elcsendesült, ezalatt ellátták a sebesülteket; az ő nyögéseik nem voltak elég hangosak ahhoz, hogy Walker zárt ajtaján áthatoljanak.

Megpróbált elaludni, még mielőtt a zene újrakezdődik. De ahogy mindig, a csend még rosszabb volt. A csendben aggodalmasan várta a tűzharc újabb fellángolását. Türelmetlen vágya az alvás után gyakran épp magát az alvást hiúsította meg. És egyre növekvő rémülettel töltötte el, hogy az ellenállást végül legyűrték, a rosszfiúk győztek, s most érte jönnek...

Valaki ököllel döngette az ajtót – szakértő füle szerint kicsiny és mérges ököl volt az. Négy durva koppantás, aztán a nő elment.

Shirly. A szokott helyen hagyta Walker reggeliadagját, és elvitte az előző napi, összeturkált, javarészt otthagyt vacsorát. Walker felmordult, s öreg csontjaival oldalvást fordult. Bakancsok dobogtak. Mindig sietősen, mindig nyugtalanul, örökké hadakozva. S valaha csöndes folyosója, jó messze az igazán törődést igénylő gépektől és szivattyúktól, most nyüzsgő főútvonallá változott. Most a bejáratí folyosó volt a fontos, a csatorna, amibe az összes gyűlölet ömlött. Csessze meg a siló, az

emberek odafenn és a gépek odalenn, harcoljanak csak ezért az értéktelen földdarabért, hadd tornyosuljanak mindkét oldalon a tetemek, míg az egyik fel nem adja, csinálják, mert tegnapi ügy volt ez, és mert senki nem akart a tegnapnál régebbre visszaemlékezni.

Walker azonban igen. Ő emlékezett...

Műhelyének ajtaja felpattant. Walker kikukucskált szennyes gubójából, és Jenkinst látta, a húszas éveiben járó fiút, de szakállasan, amitől öregebbnek tűnt – a fiút, aki Knox halálának pillanatában az egész felfordulást megörökölte. A fiatalember átrobogott a munkaasztalok és alkatrészek útvesztőjén, egyenest Walker ágyához.

– *Fenn* vagyok – nyögte Walker, remélve, hogy Jenkins elmegy.

– Nem, nem vagy. – Jenkins odaért az ágyhoz, és fegyvere csövével Walker bordái közé döfött. – Gyerünk, öreg, felkelni!

Walker teste megfeszült. Egyik karja mozgásával igyekezett elhessegetni a fiút.

Jenkins komolyan meredt rá, szakállában rosszálló arckifejezés bujkált, fiatal szemei köré ráncokat vésett az aggodalom.

– Meg kell javítani azt a rádiót, Walk! Szétzúznak minket odakinn. És ha nem tudom használni, nem hiszem, hogy meg tudom védeni ezt a helyet.

Walker megpróbált felülni. Jenkins overallja pántját megragadva, nem épp gyengéden segített neki.

– Egész éjjel fenn voltam miatta – közölte vele Walker. Megdörzsölte az arcát. Lehelete rettenetes volt.

– Kész van? Szükségünk van arra a rádióra, Walk. Ugye tudod jól, hogy Hank az élete kockáztatásával szerezte meg nekünk?

– Nos, kockáztathatott volna annyival még többet, hogy küld egy *leírást* is – panaszkodott Walker. Térdére szorította a kezét, s ízületei élénk tiltakozása közepette felállt, és a munkapad felé tántorgott, takaróit egy halomban a földre szórva. Lába félig még aludt, keze zsibbadt, s homályosan érzékelte, hogy rendesen ökölbe szorítani aligha tudná.

– Gondoskodtam elemről – mondta Jenkinsnek. – Kiderült, hogy ez volt a probléma.

Walker a nyitott ajtó felé pillantott, s látta, hogy a folyosón ott áll Harper, a finomító dolgozójából lett katona. Mikor Pietert megölték, Harper lett Jenks helyettese. Most Walker reggelijére meredt, épp csak nem csorgatta a nyálát.

– Szolgálj ki magad! – kiáltott oda Walker. Elutasítóan intett a gőzölgő edény felé.

Harper kikerekedett szemekkel pillantott fel, de mindössze ennyi ideig habozott. Puskáját a falnak támasztva a műhelyajtóba telepedett, és szájába lapátolta az ételt.

Jenkins helytelenítően felmordult, de nem szólt semmit.

– Szóval, látod ezt itt? – Walker megmutatta neki a berendezést a munkapadon, ahol a kis rádiókészüléket korábban darabjaira szedte; a darabokat mostanra már dróttal kötötte össze, így minden rész hozzáférhető volt. – Folyamatosan van energiám. – Megkopogtatta az elem kiiktatása végett beszerelt transzformátort. – És működnek a hangszórók. – Lenyomta

az adás gombot, mire kattanás hallatszott, és statikus sustorgás áradt a padhangszórókból. – De nem fog semmit. Mert nem *mondanak* semmit.

Jenkinshez fordult.

– Egész éjjel bekapcsolva hagytam, és én nem vagyok valami mély alvó.

Jenkins töprengve nézett rá.

– Meghallottam volna – bizonygatta Walker. – Nem beszélnek.

Jenkins megdörzsölte az arcát, ökölbe szorult a keze. Szemét behunyva tartotta, homloka a tenyerében nyugodott, hangja megviselt volt.

– Gondolod, *megszakadhatott* valami, mikor szétcincáltad?

– Szétszereltem – sóhajtott Walker. – Nem pedig *szétcincáltam*.

Jenkins a mennyezetre meredt, ökölbe szorított keze eler nyedt.

– Szóval azt hiszed, már nem használják őket, igaz? Arra gondolsz, tudják, hogy nekünk is van egy? Esküszöm, szerintem kém az az átkozott pap, akit küldtek. Szarrá megy minden, mióta beengedtük ide, hogy feladja az utolsó kenetet.

– Nem *tudom*, mit csinálnak – ismerte el Walker. – Szerintem még használnak rádiót, csak ezt valahogy kiiktatták. Nézd, csináltam másik, erősebb antennát!

Megmutatta neki a drótokat, amelyek a munkapadtól kiindulva kígyóztak, s a fejük felett lévő acélgerendákra tekeredtek.

Jenkins tekintetével követte Walker ujjának mozgását, majd fejét az ajtó felé fordította. A folyosóról újabb kiáltozás hallatszott. Harper egy pillanatra abbahagyta az evést, és hallgatósított. De csak egy pillanatra. Kanalát ismét a kukoricakásába mélyesztette.

– Egyszerűen tudnom kell, mikor fogom tudni ismét használni! – Jenkins ujjával megütögette a munkapadot, majd felkapta a puskáját. – Már majdnem egy hete vaktában lövöldözünk. Eredményeket akarok, nem kioktatást erről az egész – Walker műve felé intett – *boszorkányságról*.

Walker lezöttyent kedvenc sámlijára, s a rengeteg áramkörre meredt, amelyek korábban a rádió szűk belső részében zsúfolódtak össze.

– Nem boszorkányság ez – mondta. – Elektronika. – Két lemezre mutatott; ezeket az általa meghosszabbított és újraforasztott vezetékek kapcsolták össze, hogy a többi részt közelebbről tudja vizsgálni. – A legtöbbjének a funkcióját ismerem, azt azonban ne feledd, hogy ezekről az eszközökről semmit nem lehetett tudni, az IT-n kívül semmiképp. Bütykölés közben kell rájönnöm a működési elvre.

Jenkins megdörzsölte az ornyergét.

– Csak tudasd, mihelyst jutsz valamire! Minden egyéb munkamegrendelésed várhat. Egyedül ez számít. Megértetted?

Walker bólintott. Jenkins elfordult, és Harperre vakkantott, hogy pattanjon fel a padlóról.

Othagyták Walkert a sámliján, bakancsaik ismét felvették a zene ütemét.

Walker magára maradva bámult a munkaasztalán terpeszkedő szerkezetre, a titokzatos lemezeken felvillanó kis zöld fényekre, amelyek gúnyt űztek belőle. Keze sok évtizedes szokásnak engedve magától nyúlt a nagyítóért, holott Walkernek más vágya sem volt, mint visszabújni az ágyába, begubózni, eltűnni.

Úgy gondolta, segítségre van szüksége. Végignézett mindazon, amit meg kellett volna csinálnia, s gondolatai, mint mindig, most is Scottie-ra terelődtek, a kis árnyékára, aki az IT-hez ment dolgozni és ahol aztán nem tudták megvédeni. Volt valaha olyan idő – bár mostanra egyre távolabb került tőle, s lassacskán odaveszett az ingoványos múltba –, amikor Walker boldog ember volt. Amikor az életének véget kellett volna érnie, hogy ne kelljen elviselnie a későbbi szenvedést. Ő azonban túlélte ezt a kurta gyönyörűséget, most pedig már alig emlékszik rá. El sem tudta képzelni, milyen érzés reggel várakozással telve felkelni, s a nap végén elégedetten elaludni.

Most már csak a félelem és a rettegés létezett. És a megbánás.

Ő kezdte ezt az egészet, a ricsajt és az erőszakot. Walker meg volt arról győződve. Minden egyes odaveszett élet az ő öreg lelkén szárad. Minden kiontott könnycsepp az ő műve. Mondani senki nem mondta, azonban úgy érezte, hogy ezt gondolják. Egy rövidke üzenet az Ellátásra, egy szívesség Juliette-nek, esély a méltóságnak a megőrzésére, lehetőség, hogy vad és rettenetes elméletét próbának vessék alá, hogy úgy hallasson meg, hogy ne nézzék végig – és most tessék, meg lehet

nézni az események áradatát, a harag kitörését, az esztelen erőszakot.

Arra jutott, hogy nem érte meg. Akárhogy számolta, csak ez volt a vége: nem érte meg. Úgy tűnt, többé már semmi sem éri meg.

Munkapadja fölé hajolva öreg kezeivel nekilátott a bütykölésnek. Ez volt az ő dolga, ezt csinálta mindig is. Innen már nem volt menekvés, nem lehetett megállítani azokat a papírszerű bőrrrel borította ujjakat, a ráncos tenyereket, melyeknek a barázdái mintha soha nem értek volna véget, még ott sem, ahol kellett volna. Követte a vonalakat, le egészen csontos csuklójáig, ahol gyöngye kis erek futottak, mint kézzel szigetelt, eltemetett vezetékek.

Egyetlen nyisszantás, és már menne is Scottie meg Juliette után.

Nagy volt a kísértés.

Különösen mióta Walker úgy gondolta, hogy akár igazuk van a papoknak, akár csak egyszerűen őrült baromságokat fecsegnék, bárhol legyenek is, mindkét régi barátja sokkal jobb helyen van, mint ő...

• 17-es siló •

ARÉZDRÓT EGYIK SZÁLA derékszögben elállt a többitől. Olyan volt, mint ahogy a siló lépcsőpihenője töri meg a főlépcsőházat, s némi laposságot visz a spirálba. Miközben Juliette a drótot az ujjá köré hajlította és helyére tette a csatlakozást, ez a kiálló darab az ujjába mélyedt, mint valami haragos rovar fullánkja.

Juliette káromkodva rázta a kezét. Majdnem elejtette a drót másik végét, ami jó néhány szinttel lejjebb bukfencezett volna.

Szürke overalljába törölte a kibuggyanó vért, majd befejezte a munkát a csatlakozással, s a drótokat a korláthoz erősítette, hogy feszesek maradjanak. Még mindig nem értette, hogyan lazultak meg, de úgy tűnt, minden megbomlik ebben az

elátkozott, pusztuló silóban. A saját józan esze még a legkevésbé.

Kihajolt a korláton, és a lépcsőház betonfalához erősített kusza csövekre és vezetékekre tette a kezét. A mélyből érkező hideg levegőtől dermedt kezével próbálta megkülönböztetni, mely cső remeg a benne bugyogó víztől.

– Van valami? – kiáltott le Solónak. A műanyag csővezetékben mintha egy kis reszketést érzett volna, de az lehetett a saját pulzusa is.

– Azt hiszem!

Solo vékony hangja messze lentről visszhangzott.

Juliette homlokráncolva bámult le a gyengén megvilágított aknába, az acéllépcső és a vastag beton közti űrbe. Jobban teszi, ha megy, és maga nézi meg.

Kicsi szerszámos táskáját a lépcsőn hagyta – nem fenyegetett a veszély, hogy bárki arra jár és belebotlik –, kettesével szedte a fokokat, és egyre mélyebbre kanyargott lefelé a silóban. Minden fordulónál látta a villanyvezetéseket és a hosszan kígyózó csöveket, s bíborszínű ragasztócseppek jeleztek minden fáradságos illesztést, amit elvágott, majd kézzel rögzített.

Más vezeték is futott az övé mellett, villanykábelek kígyóztak a messze fent lévő IT-ből, hogy az alsóbb farmok természetfényeit táplálják. Juliette azon gondolkodott, kinek a műve lehet. Soloé biztosan nem: ezt a vezetéket a 17-es siló bukásának korai napjaiban húzták ki. Solo egyszerűen csak másvalaki kemény és kétségbeesett munkájának szerencsés haszonélvezője lett. A természetfények most az időzítésnek megfelelően

működtek, a melegházban engedelmesen virágzott az ültetvény, amelynek szagát az olaj- és benzinszag, a vízömlések és az állott levegő ellenére több szint távolságából is érezni lehetett.

Juliette megállt a százharminchatodikon. Ez volt az utolsó szint, amit a víz nem árasztott el. Solo próbálta korábban figyelmeztetni, próbálta elmondani neki, még akkor is, amikor ő szenvedélyesen ábrándozott a fal méretű ábrán látható hatalmas ásógépek képe fölött. A pokolba is, figyelmeztetés nélkül is tudnia kellett volna a vízről. A saját silójába is folyamatosan beszivárgott a talajvíz; ezzel járt, hogy a talajvíz szintje alatt éltek. Ha a szivattyúk nem jutottak áramhoz, a víz természetesen bejutott és emelkedett.

Kinn, a pihenőn az acélkorlátra dőlt, és visszatartotta lélegzetét. Tucatnyi lépcsővel lejjebb Solo állt azon az egyetlen száraz fokon, amely erőfeszítéseiknek köszönhetően felszínre került. Közel háromheti vezetékezés és vízvezeték-szerelés, az alsó hidropónikus farm jó részének kiselejtezése, egy szivattyú megtalálása, valamint a túlfolyásnak a víztisztító berendezés tartályaiba való átirányítása után egyetlen lépcsőfok került a szárazra.

Solo megfordult, és rámosolygott.

– Működik, igaz? – Megvakarta a fejét, kócos haja összevissza meredezett, fiatalos lelkesedése meghazudtolta ősz szakállát. A reményt keltő kérdés a levegőben lógott, akárcsak egy, a mély-lenti világ hidegéből látható felhő.

– De nem *elég jól!* – mondta neki Juliette, akit bosszantott, hogy csak ennyit haladtak előre. Lefelé nézett a korláton át, el

a kölcsönzött csizmák orra mellett, a lenti víz felszínén lebegő színes olajréteggig. Az olaj és a benzin tükröződő felszíne tökéletesen mozdulatlan volt. Ez alatt a szennyréteg alatt hátborzongató zöld színben fénylett a lépcsőházi szükségvilágítás, kísérteties kinézetet kölcsönözve a mélységnek, ami remekül illett az üres siló maradékához.

Juliette a csendben halk bugyogást hallott a mellette lévő csőben. Már azt gondolta, az olaj- és gázzréteg alá mintegy négy-méternyire alámerített szivattyú távoli zümmögését hallja. Megpróbálta *felszugerálni* a vizet azon a csövön, húsz szinttel és több száz illesztéssel feljebb, az ottani hatalmas és üres víz-tisztító tartályokba.

Solo szája elé tett kezébe köhögött.

– Mi van akkor, ha felszerelünk egy másik...

Juliette felemelte a kezét, hogy elhallgattassa. Számolt.

A Gépészet nyolc szintjének térfogatát nehéz volt kiszámítani – sok volt a folyosó és a szoba, amit vagy elöntött a víz, vagy nem –, Juliette azonban meg tudta becsülni a henger alakú akna magasságát, Solo lábától a biztonsági pultig. Az egyetlen szivattyú két hét alatt nem egészen harminc centivel csökkentette a vízszintet. Huszonöt vagy harminc méter még hátravan. Ha még egy szivattyút beállítanak, mondjuk egy év alatt el is jutnak a Gépészet bejáratáig. A közbeeső szintek vízzáróságától függően azonban tarthat sokkal tovább is. A gépészet kitarítása pedig háromszor-négyszer annyi ideig is eltarthat.

– Mi lenne, ha még egy szivattyút beállítanánk? – makacskodott Solo.

Juliette-et rosszullét fogta el. Még ha a hidropónikus farm három másik kis szivattyúját is üzembe helyezi, háromszor annyi csővezetékekkel és kábellel együtt, egy, de talán két évébe is beletelik, hogy teljesen száraz legyen a siló. Nem volt benne biztos, hogy van rá egy éve. Csak néhány hete van ezen az elhagyatott helyen egy félig bomlott agyú ember társaságában, és már suttogásokat kezd hallani, elfelejti, mit hova tett, s égve hagyott villanyokat talál, holott megesküdné rá, hogy lekapcsolta őket. Vagy ő kezd megbolondulni, vagy Solo találja szórakoztatónak, hogy ő így érezze magát. Két év ilyen élet, miközben az otthona oly közel van, s mégis annyira lehetetlenül távol...

Áthajolt a korláton, s úgy érezte, talán tényleg beteg. Miközben lebámult a vízbe, túl az olajrétegen megjelenő tükörképén, hirtelen olyan kockázatokot vett fontolóra, amelyek még örültebbek voltak, mint kétévi, majdnem teljes magány.

– Két év – mondta Solónak. Úgy érezte, mintha valami halálos ítéletet mondana ki. – Két év. Addig tart, ha még három pumpát állítunk be. Minimum hat hónap a lépcsőház, a többi azonban lassabban fog menni.

– Két év! – énekelt Solo. – Két év, két év! – Bakancsával kétszer a lenti lépcsőfokot borító vízbe tapicskolt; az így keltett hullámvész visszataszító módon eltorzította Juliette tükörképét. Megperdült, s a lányra meredt. – Az nem idő!

Juliette küszködve próbálta haragját féken tartani. Két év örökkévalóságnak fog tűnni. S különben is, mit találnának odalenn? Milyen állapotban lehet a főgenerátor? Vagy a

munkagépek? Egy friss vízbe süllyesztett gép épségben megmaradhat, míg levegő nem éri, de amint a szivattyúknak köszönhetően bármely része ki lesz ennek téve, megindulhat a korrodálódás. Az oxigén nedves fémen végzett komisz munkája fenyegetett mindent, ami hasznos volt odalent. A gépeket és a szerszámokat azon nyomban meg kell szárítani, utána megolajozni. És csak ketten vannak...

Juliette elborzadva figyelte, hogy Solo lehajol, elhajtja a lába elől az olajréteget, s két kézzel kanalaz a lenti, kissé sós szennyből. Zajosan és boldogan szürcsölte.

Oké, ha csak *egyikük* dolgozik szorgalmasan a gépek megmentésén, az nem elegendő.

Talán képes lesz megmenteni a tartalék generátort. Az kevesebb munkát igényel, s még mindig sok energiát tudna szolgáltatni.

– Mit csinálunk két évig? – kérdezte Solo. Keze fejével megtörölte a szakállát, és ránézett.

Juliette a fejét rázta.

– Nem várunk két évet – válaszolta. A 17-es silóban töltött utolsó három *hét* is túl sok volt már neki. Ezt azonban nem mondta ki.

– Oké – vont vállat a férfi. Felfelé dobogott a lépcsőn túl nagy bakancsában. Szürke overallja is buggyos volt, mintha még mindig fiatal fiú lenne, aki az apjára szabott ruhát próbálja hordani. Csatlakozott a pihenőn Juliette-hez, s csillogó szakállából rámosolygott. – Úgy fest, mintha további projektjei lennének – mondta boldogan.

Juliette némán bólintott. Solo „projektnek” hívott mindent, amin kettesben dolgoztak, akár a régen elhaltak hanyag vil-lanszerelésének megjavítása volt az, akár a farmok feljavítása, akár a világítótestek rögzítése. És kijelentette, hogy *imádja* a projekteket. Juliette úgy vélte, valami Solo ifjúságában gyöke-redző dologról lehet szó, valamifajta túlélési technikáról, amit az évek során fejlesztett ki, s ami lehetővé tette, hogy a felme-rülő akadályokat mosolyogva, ne pedig a magánytól borzadva küzdje le.

– Ó, nem is akármilyen projekt előtt állunk – mondta neki Juliette, előre rettegve a feladattól. Gondolatban máris listát kezdett készíteni mindazon szerszámokról és tartalék alkatré-szekről, amelyeket be kell szerezniük felfelé menet.

Solo nevetett és tapsolt.

– Helyes – mondta. – Vissza a műhelybe! – Ujjával a feje fölé bökött, utalva az előttük álló hosszú kapaszkodásra.

– Még nem – mondta Juliette. – Először is megebédelnünk a farmokon. Aztán még néhány dologért be kell ugranunk az Ellátásra. *Azután* pedig egyedül kell egy kis időt töltenem a szerverteremben. – Juliette elfordult a korláttól s az alatt ezüs-töszölden csillogó vízzel teli aknától. – Mielőtt nekilátunk a műhelyben – mondta –, le szeretnék bonyolítani egy hívást...

– Egy hívást! – biggyesztette ajkát Solo. – Nem csak egy hí-vást. Minden idejét azzal a marhasággal tölti.

Juliette figyelmen kívül hagyta a megjegyzését, és nekiin-dult a lépcsőknek. Megkezdődött a hosszú menetelés fel az IT-hez, három hét alatt ötödjére. S tudta, hogy Solónak igaza

van: *csakugyan* túl sok időt tölt a hívogatással, túl sokat húzza fülére a fejhallgatót és hallgatja a bűgást. Tudta, hogy őrültség, s hogy lassan megbolondul ezen a helyen, de az üres szerver mögött ülve, szája előtt mikrofonnal, a külvilágot elnémító fülhallgatóval a fején – csak ez a kapcsolat volt, ami a jelenlegi, halott világát az élővel kötötte össze – volt képes úgy érezni a 17-es silóban, hogy megőrzi az ép eszét.

• 18-as siló •

„...volt az az év, amikor a polgárháború harminchárom államot pusztított el. Több amerikai élet veszett oda ebben a konfliktusban, mint az összes többi korábbiiban együttvéve, minden halál újabb halált hozott. A földet négy éven át dúlták, s a romos csatateretek felett eloszló füst nyomán láthatóvá váltak az egymásra tornyozott testvérek. Több mint félmillió élet ért véget. Egyes becslések szerint azonban csaknem kétannyi. Betegség, éhínség és szívet tépő keserűség uralta az emberek életét...”

MIKOR LUKAS a harcterek leírásához ért, az oldalak karmazsinszínben kezdtek lüktetni. Abbahagyta az olvasást, és felpillantott a mennyezeti világításra. A folyamatos fehér fényt villogó vörös váltotta fel, ami azt jelentette, van valaki fölötte, a szerverteremben. Leoldotta az overallja térdrésze

köré lazán kötött ezüstszálat, és óvatosan a könyvbe illesztette. Becsukta a régi kötetet, gondosan visszatette bádogdobozába, majd a könyvespolcon lévő részbe csúsztatta, kiegészítve ezzel az ezüstös gerincekből kirakott hatalmas falat. Halk léptekkel vágott át a szobán, a számítógéphez hajolt, és megrázta az egeret, hogy életre keltse a monitort.

Ablak ugrott fel, rajta a szervereket mutató, a széles szögtől kissé torz élőképpel. Újabb titka volt ez a rejtélyekkel teli helyiségnek: lehetőség nyílt arra, hogy távoli helyeket tartsanak szemmel. Lukas a kamerák segítségével keresgélt, azon gondolkodott, Sammi vagy egy másik technikus érkezett-e meg, valamit megjavítani. Korgó gyomra pedig azt remélte, olyasvalaki jött, aki ebédet hoz neki.

Végül a négyes kamera mutatta meg a látogatóját: alacsony, sötét overallos, feltűnő bajuszt és szemüveget viselő figura volt. Kissé meggörnyedt, kezében reszketett a tálcán lévő ezüst evőeszköz, a kilötyögő pohár víz és a letakart tányér; ezeket részben domborodó pocakja támasztotta alá. Bernard felpillantott a kamerára, mikor elhaladt mellette, tekintete egy szinttel feljebből is keresztüldöfte Lukast, bajsza alatt vékony mosoly ült.

Lukas otthagya a számítógépet, és a folyosóra sietett, hogy kinyissa Bernardnak a csapóajtót, csupasz talpa lágyan csattogott a hűvös acélrácsra. Gyakorlottan és könnyedén kapaszkodott fel a létrán és csúsztatta oldalra a viharvert, vörös zárókart. Bernard árnyéka épp akkor vetett árnyékot a létra aknájára,

mikor Lukas a rácsot felemelte. A tálca koppanva megpihent, mialatt Lukas eltette az útból a padló egy darabját.

– Ma elkényeztettem magát – közölte Bernard. Szimatolt, és felemelte a tányérról a fedőt. A fémbura alól kigomolygott az addig fogságban tartott gőz, s alatta két szelet sertésborda tűnt fel.

– Hű! – Lukas érezte, hogy az étel látványától korogni kezd a gyomra. Feltolta magát a nyílásban és a padlóra ült, lábát a létra mellett lelógatva. Ölébe húzta a tálcát, és fogta az ezüstöt. – Azt hittem, szigorú fejadagrendszer van a silóban, legalábbis amíg az ellenállás tart.

Levágott egy darabot a porhanyós húsból és a szájába tette.

– Nem mintha panaszkodnék, félre ne értsen. – Rágni kezdett, megízlelve a gazdag fehérjét, miközben emlékeztette magát: hálával tartozik az állati áldozatért.

– A fejadagrendszert nem szüntettük meg – mondta Bernard. – Fenn a bazárban fellángolt egy kis ellenállás, ez a szerencsétlen disznó meg a kereszttűzben találta magát. A hús javát természetesen elesett bajtársaink özvegyei kapták.

– Mmm? – Lukas nyelt. – Hányan?

– Öten, plusz hárman az első támadásból.

Lukas megrázta a fejét.

– Mindent összevéve nem is rossz. – Bernard megsimította bajszát, és nézte, ahogy Lukas eszik. Lukas rágás közben a villájával jelezve megkínálta főnökét, Bernard azonban nemet intett. Az idősebb férfi hátát az üres szervernek vetette, annak,

amely a külvilággal való kapcsolatot jelentette, és a lejárati nyitókárját rejtette. Lukas próbálta nem észrevenni.

– Tehát meddig lesz szükség arra, hogy idebenn maradjak?
– Próbált nyugodt hangon beszélni, mintha mindegy lenne neki, mi lesz a válasz. – Három hete már, igaz? – Újabb húsdarabot szelt le, kikerülve a zöldségeket. – Mit gondol, még néhány nap?

Bernard megdörgölte az arcát, s ujjait végigfuttatta gyérülő haján.

– Remélem, csakhogy nem tudom biztosan. Simsre bízom a dolgot, akinek meggyőződése, hogy a fenyegetés még nem múlt el. A Gépészet elég jól elbarikádozta magát odalenn. Azal fenyegetőztek, hogy leállítják az áramellátást, én azonban nem hiszem, hogy megteszik. Szerintem végül rájönnek, hogy idefenn, a mi szintjeinken nem ők ellenőrzik a kakaót. Valószínűleg megpróbálták leverni, mielőtt berontottak ide, azután meg voltak döbbenve, hogy mégis ki vagyunk világítva.

– Nem hiszi, hogy elvágnák a farmok energiaellátását, igaz?
– A fejadagokra gondolt, a félelmére, hogy a silóban felütheti fejét az éhezés.

Bernard a homlokát ráncolta.

– Végső esetben. Talán. Ha eléggé kétségbeesnek. Ezzel azonban elveszítenék a maradék támogatást is, ami még azoknak a zsírozóknak idefenn megmaradt. Ne aggódjon, elég éhesek lesznek, és feladják. Úgy megy minden, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

Lukas bólintott, és ivott egy kis vizet. Úgy gondolta, ennél a sertésbordánál jobbat sohasem evett.

– Ha már a könyvről beszélünk – szólt Bernard –, halad a tanulmányaival?

– Haladok – hazudta Lucas. Bólintott. Igazság szerint alig nyúlt még a Rendelkezés könyvéhez. Az érdekesebb dolgok egyebütt voltak találhatók.

– Helyes. Amikor vége ennek a kellemetlenségnek, néhány extra műszakba osztjuk be magát a szerverteremben. Árnyékoskodással töltheti azt az időt. Amint újra kihirdetjük a választást – és nem hiszem, hogy bárki más indulna, különösen ezek után –, sokkal többet tartózkodok majd a legfelsőn. Az IT vezetése *magára* marad.

Lukas letette a poharat, és kezébe vette a textilszalvétát. Megtörölte a száját, s elgondolkodott.

– Nos, remélem, nem néhány hétről van szó. Úgy érzem, nekem még évekig...

Búgó hang fojtotta belé a szót. Lukas megdermedt, a szalvéta kezéből a tálcára hullott.

Bernard úgy távolodott el a szervertől, mintha az fizikailag sokkolta volna, vagy fekete fémburkolata hirtelen égetne.

– Az isten verje meg! – vert öklével a szerverre. Az overallja zsebébe túrt a főkulcsáért.

Lukas kényszerítette magát, hogy újabb falatot vegyen magához, és normálisan viselkedjen. Bernard a szerver szűnni nem akaró csengésétől egyre izgatottabbá vált. Megőrijtette. Lukas

úgy érezte, mintha ismét az apjával élne, még a régi időkben, még mielőtt apja a kannás ginnek köszönhetően a krumpli-ágyásban ásott gödörbe nem került.

– Hát esküszöm, a rohadt életbe – morogta Bernard, miközben sorban nyitogatta a zárat. Lukásra pillantott, aki lassan rágott egy darab húst, aminek hirtelen még az ízét sem érezte.

– Van a maga számára egy feladatom – mondta az utolsó zárat nyitva, amiről Lukas tudta, hogy akad egy kicsit. – Azt akarom, hogy csináljon hozzá itt hátul egy panelt, csak egy egyszerű LED sort. Találjon ki valami kódot, hogy lássuk, ki hív bennünket. Tudni akarom, hogy fontos, vagy nyugodtan fűtyülhetünk rá.

Kirántotta a szerverből a hátsó panelt, és nagy zajjal a negyvenes szervernek támasztotta, a háta mögé. Lukas megint ivott egy korty vizet, mialatt Bernard a gép sötétjébe, barlangszerű belsejébe meredt, tanulmányozva a kis kommunikációs jack-dugók felett pislogó fényeket. A szervertorony fekete zsigerei és eszeveszett csengése elnyomták Bernard elsuttogott káromkodásait.

Visszahúzta haragtól vörös fejét, és Lukashoz fordult, aki épp a tálcára tette a poharát.

– Valójában *két* fényt akarok ide. – Bernard a torony oldalára mutatott. – Vörös fényt, ha a 17-es siló hív. Zöldet, ha *bárki más*. Megértette?

Lukas bólintott. Lenézett a tálcájára, és nekilátott, hogy egy krumplit félbevágjon, miközben hirtelen ismét az apja jutott

eszébe. Bernard megfordult, és megragadta a szerver hátsó paneljét.

– Azt vissza tudom bele tenni. – Lukas a forró krumplival a szájában dűnnyögte ezt. Fújt egyet, nehogy a nyelve megégjen, nyelt, majd vízzel öblítette le a falatot.

Bernard otthagya a panelt, ahol volt. Megfordult, és dühösen bámult a gép belsejébe, de az csak csengett és csengett tovább, s a fenti fények figyelmeztetően hunyorogtak.

– Jó ötlet – mondta. – Talán előbb is kész lesz vele.

A szerver szörnyű csengetése végül abbamaradt, a teremre csend telepedett, csak Lukas villája koccant a tányéron. Olyan volt ez, mint ifjúsága rozspálinka szagú csendjének pillanatai. Bernard hamarosan magára hagyja – valahogy úgy, ahogyan apja veszítette el eszméletét a konyha vagy a fürdőszoba padlóján.

Kijelölője és főnöke, mintegy végszóra, felállt; az IT vezetője a fenti fények eltakarásával ismét sötétségbe taszította Lukást.

– Élvezze a vacsoráját! – mondta. – Az edényekért később elküldöm Petert.

Lukas babot lapátolt villájára.

– Komolyan? Azt hittem, ez ebéd volt. – Bekapta a babot.

– Nyolc elmúlt – tájékoztatta Bernard. Megigazította az overallját. – Ja igen, és beszéltem ma az édesanyjával.

Lukas letette a villát.

– Igen?

– Emlékeztettem arra, hogy maga fontos munkát végez a siló számára, de komolyan látni akarja magát. Beszéltem Simsszel arról, hogy beengednék ide...

– A szerverterembe?

– Épp csak be ide. Hogy lássa, maga jól van. Én máshová szervezném, Sims szerint azonban ez rossz ötlet. Nem biztos abban, mennyire erős az állampolgári kötelességtudat a technikusok köreiből. Továbbra is kiszivárogtatók után kutat...

– Sims paranoiás – mondta Lucas gúnyosan. – Egy technikusunk se állna a zsírozók mellé. Nem árulják el a silót, magát még kevésbé. – Felkapott egy csontot, és lerágta róla a húsmaradékot.

– Engem mégis sikerült meggyőznie arról, hogy magát a legnagyobb biztonságban kell tudnunk. Jelzek majd, ha sikerül intéznem valamit, és találkozhat az édesanyjával.

Bernard előrehajolt és megszorította Lukas vállát.

– Köszönöm a türelmét! Örülök, hogy olyasvalaki következik utánam, aki megérti, mennyire fontos ez az állás.

– Ó, én teljesen megértem – mondta Lukas. – A silóért bármit.

– Helyes. – Bernard újabb szorítás után felállt. – Olvasgassa továbbra is a Rendelkezést. Különösen a lázadásokról és felkelésekről szóló részeket. Azt akarom, hogy tanuljon a mostani eseményekből, arra az esetre, ha isten őrizze, a *maga* szolgálata idején tör ki egyszer ilyesmi.

– Olvasni fogom – mondta Lukas. Letette a lerágott csontot, s ujjait a szalvétába törölte. Bernard hátat fordított, indulni készült.

– Ó – Bernard megállt, s visszanézett. – Tudom, nincs szüksége rá, hogy emlékeztessem, de maga semmilyen körülmények

között ne fogadjon hívást ezen a szerveren. – Ujjával a gép elejére bökött. – Az IT többi vezetőjével még nem egyeztettem magát illetően, így a pozíciója... nos, *komoly* veszélybe kerülhet, ha *bármelyikükkel* beszélne a beiktatás előtt.

– Viccel? – Lukas a fejét rázta. – Mintha ugyan én beszélni akarnék bárkivel, aki *magát* felidegesíti. Köszönöm, nem.

Bernard mosolygott, s megtörölte a homlokát.

– Maga jó ember, Lukas. Örülök, hogy itt van nekem!

– Én pedig örülök, hogy szolgálatára lehetek – felelte Lukas. Újabb bordáért nyúlt, felettesére mosolygott, Bernard arca ragyogott. Az idősebb férfi végül megfordult, hogy távozzon, bakancsai végigcsattogtak az acélfokokon, s elhalkultak, ahogy közeledtek a masszív ajtóhoz, amely rabként tartotta Lukast a gépek s azok titkai között.

Lukas evett, és hallgatta, amint Bernard beüti új kódját a zárba, ismerős, de azonosíthatatlan sorrendű sápolások sorrendjében – a kódot, amivel Lukas immár nem rendelkezett.

A maga érdekében, mondta neki Bernard. Egy zsíros falatot rágott, miközben a nehéz ajtó a helyére zökkent, talpa alatt és a létraaknában pislogni kezdtek a piros fények.

Lukas a tányérjára ejtette a csontot. Félretolta a krumplikat, küszködött a hányingerrel, arra gondolva, hol nyugszanak apja csontjai. A rácsra tette a tálcát, kihúzta lábát a létraaknából, és a nyitott, néma szerver hátaához lépett.

A fejhallgató könnyedén csúszott ki tasakjából. Fülére tette, tenyere súrolta arcának háromhetes borostáját. Fogta a vezeték-
ket, és csatlakoztatta a jackdugót a tizenhetes számú aljzathoz.

Néhány sípolás után létrejött a hívás. Elképzelte, ahogyan a másik oldalon kicsörög, és villóznak a fények.

Lukas várt, nem bírt lélegezni.

– Helló!

A hang zene volt füleinek. Lukas elmosolyodott.

– Üdv – mondta.

Leült, nekidőlt a negyvenes szervernek, és kényelembe helyezte magát.

– Hogyan mennek odaát a dolgok?

• 18-as siló •

WALKER A FEJE FÖLÉ EMELT KÉZZEL HADONÁSZVA próbálta elmagyarázni új teóriáját arról, hogyan működhet szerinte a rádió.

– Szóval a hang, ezek az adások, ezek olyanok, mint a hullámok a levegőben, világos? – Ujjaival követte a láthatatlan hangokat. Felette, a gerendákról már a harmadik nagy antenna lógott, amit két nap alatt épített. – Ezek a hullámok fel-le futnak a dróton, fel és le – gesztikulált, az antenna hosszát érzékeltetve –, ami épp ezért minél hosszabb, annál jobb. Annál többet sugároz ki a levegőbe.

De ha ezek a hullámok mindenütt ott vannak, akkor miért nem fogunk belőlük semmit?

Walker megbiccentette fejét, s elismerése jeléül ide-oda mozgatta az ujját. Jó kérdés. Átkozottul jó.

– Ezúttal majd menni fog – mondta. – Közel járunk. – Igazított az új erősítőn, amit ő maga épített, és ami sokkal erősebb volt, mint a Hank öreg hordozható rádiójában lévő apróság. – Hallgasd! – mondta.

Recsegő sziszegés töltötte be a szobát, mintha valaki két tenyéri műanyag lemezt dörzsölne egymáshoz.

Én nem hallom.

– Azért, mert nem maradsz csendben. *Hallgasd!*

Ott. Haloványan, de kiemelkedett a sisterségből a továbbított zörej ropogása.

Hallottam!

Walker büszkén bólintott. Nem annyira arra volt büszke, amit megépített, sokkal inkább az okos helyettesítésre. Az ajtóra pillantott, megbizonyosodva arról, hogy továbbra is csukva van. Csak Scottie-val beszélt magában, amikor zárva volt.

– Azt nem tudom, miért nem vagyok képes tisztábbá tenni. – Megvakarta az állát. – Hacsak nem azért, mert túl mélyen vagyunk a földben.

Mindig is ilyen mélyen voltunk, mutatott rá Scottie. Az a se-riff, akivel évekkal ezelőtt találkoztunk, mindig gond nélkül rádiózott.

Walker megvakarta a borostát az arcán. Kis árnyéka, mint rendszeren, most is beletrafált.

– Nos, ott *van* ez a kis nyomtatott áramkör, amiről nem tudom, hová való. Gondolom, a jel tisztítására szánták. Úgy

tűnik, minden áthalad rajta. – Walker megfordult támlátlan székén, hogy szembe kerüljön munkaasztalával, amelyet ehhez a nem mindennapos vállalkozáshoz szükséges zöld áramkörök és drótok színes kavalkádja borított. Leengedte a nagyítóját, és a szóban forgó áramkörre meredt. Elképzelte Scottie-t, amint odahajol, hogy közelebből szemügyre vegye.

Mi ez a matrica? Scottie rámutatott a fehér matrica egyik pontjára, amelyre a 18-as számot nyomtatták. Scottie-t Walker tanította meg rá, hogy soha nem szégyen elismerni, ha valamit nem tudunk. Aki erre nem képes, *semmit* nem fog soha tudni igazán.

– Nem tudom biztosan – ismerte el. – De látod, hogy ez a kis áramkör miként illeszkedik a rádióba a szalagkábelekkel?

Scottie bólintott.

– Olyan, mintha cserélhetőnek szánták volna. Mintha például könnyen megégne. Arra gondolok, ez a része tart bennünket fel, mint valami kiégett biztosíték.

Meg tudjuk kerülni?

– Megkerülni? – Walker nem volt biztos benne, hogyan érti.

Áthidalni. Arra az esetre, ha kiégett. Rövidre zárni.

– Ezzel leolvaszthatunk valami mást. Úgy értem, nem lenne itt *benn*, ha nem volna rá csakugyan szükség. – Walker egy pillanatig gondolkodott. Hozzá akarta tenni, hogy ugyanez mondható el Scottie-ról, a fiú megnyugtató hangjáról. Csak-hogy soha nem tudta igazán megosztani az árnyékával érzéseit. Csak azt, amit tudott.

Nos, én ezzel próbálkoznék...

Kopogtattak az ajtón, s a hangot a szándékosan kenetlen zsanérok nyikorgása követte. Scottie a munkaasztal alatti árnyak közé olvadt, hangja elúszott a hangszórókból áradó statikus sistergésben.

– Walk, mi az ördög folyik itt?

Hátrafordult a székén; a kellemes hang és a kemény szavak úgy fonódtak össze, ahogyan ez csak Shirlynél volt lehetséges. Shirley egy letakart tálcával lépett be a műhelybe, elkeskenyedt ajakkal, kiábrándult arckifejezéssel.

Walker lehalkította a sistergést.

– Próbálom megjavítani a...

– Nem, mi ez a képtelenség, amit rólad hallok, hogy nem eszel? – A férfi elé tette és kitakarta a tálcát; a kukoricás tányérból gőz csapott fel. – A reggelidet megetted ma reggel, vagy odaadtad másvalakinek?

– Ez túl sok – mondta a három vagy négy fejadagnyi ételre pillantva.

– Nem, ha másnak adod, ami a tiéd, akkor nem. – Walker kezébe nyomta a villát. – Egyél! Le fog rólad esni az overalod.

Walker a kukoricára bámult. Megkeverte villájával az ételt, gyomra azonban görcsrel rekesztette ki az éhséget. Úgy érezte, oly sokáig megvolt már evés nélkül, hogy soha többé nem lesz éhes. A görcs egyre jobban és jobban szorítja, mígnem apró ököllé lesz, és akkor jól érzi majd magát örökre...

– Edd már meg, a szentségit!

Ráfűjt egy falatnyi ételre, semmi része nem kívánta, de Shirley kedvéért a szájába vett valamennyit.

– És nem akarom meghallani, hogy bármelyik emberem errefelé lóg és neked hízeleg, oké? Az adagodat *nem* adhatod nekik. Felfogtad? Egyél még egy falatot!

Walker nyelt. El kellett ismernie, jólesett, amint a forró étel lefelé haladt nyelőcsővéén. Újabb kis falatot vett a villájára.

– Rosszul leszek, ha ezt mind megeszem – mondta.

– Én meg megöllek, ha nem.

Felpillantott, azt várva, hogy mosolyog. Shirley azonban nem mosolygott többé. Senki sem mosolygott.

– Mi a nyavalya ez a *hang*? – Elfordult, és a hang forrását keresve körülnézett a műhelyben.

Walker letette a villát, és igazított a hangerőn. A gombot egy sor ellenálláshoz forrasztották; magát a gombot potméternek hívták. Walkernek hirtelen indíttatása támadt, hogy mindezt elmagyarázza – bármit, csak ennie ne kelljen. Elmagyarázhatná, miként eszelte ki az erősítőt, hogy a potméter igazából változtatható ellenállás, s miként képes a tárcsa valamennyi kis fordulata szabályozni a hangerejét bárminek, amihez ő... Walker félbeszakította a gondolatot. Felkapta villáját, és megkeverte a kukoricát. Scottie suttogását hallotta az árnyak közül.

– Így már jobb – mondta Shirley, a lehalkított sisterségére utalva. – Ez a hang rosszabb, mint amit a régi generátor szokott kiadni. A pokolba is, ha *le tudod* halkítani, akkor miért volt egyáltalán ilyen hangos?

Walker evett egy falatot. Rágás közben letette villáját, és kivette tartójából a forrasztópákáját. Kis alkatrészdobozban turkált egy másik kiselejtezett potméter után.

– Fogd ezeket – mondta teli szájjal Shirleynek. A potméterből kilógó drótokat nyújtotta felé, és sorba állította őket multimétere ezüst tűskéi mentén.

– Ha ettől tovább eszel. – Shirley hüvelyk- és mutatóujjával rátekerte a drótvégeket a tűskékre.

Walker megint bekapott egy villányit, megfeledkezve arról, hogy meg kell fűjnia. A kukorica égette a nyelvét. Rágás nélkül lenyelte, s a tűz végigégette belül a mellkasát. Shirley azt mondta neki, lassabban, lazítson. Walker nem törődött vele, a potméter gombját csavargatta. A multiméter mutatója bemozdult, jelezve, hogy működőképes az alkatrész.

– Miért nem hagyod ezt egy kicsit, és eszel, ameddig itt vagyok és figyelek? – Shirley elhúzott egy széket a munkaasztaltól, és rázöttyent.

– Mert túl meleg – mondta, kezével legyezgetve a száját. Megragadta a forrasztóóntekercset, és végét a forró páka végéhez érintette, amely ettől csillogó ezüstsínt öltött. – Tartanod kellene a fekete drótot. – A pákát könnyedén a tizenhét-es számmal megjelölt áramkörön lévő ellenállás apró lábához érintette. Shirley a munkaasztal fölé hajolt, és a drótra sandított.

– És azután befejezed a vacsorádat?

– Esküszöm.

Shirley összeszűkülte szemmel nézett rá, mint aki jelezni akarja, komolyan veszi az ígéretet, majd tette, amit Walker mutatott neki.

Keze nem volt annyira biztos, mint Scottie-é, Walker azonban leengedte nagytűjét, és gyorsan elvégezte a munkát a

csatlakozáson. Megmutatta Shirleynek, hová való a piros drót, és odaforrasztotta azt is. Ha nem működik egyik se, még mindig szétszedheti és máshová forraszthatja.

– Ne hagyd, hogy kihűljön! – mondta Shirley. – Tudom, ha kihűl, nem eszed meg, én meg nem fogok visszamenni a kantineba, hogy felmelegíttessem neked.

Walker a számmal felmatricázott kis áramkört nézte. Morogva kézbe vette a villát, és méreates adagot vett rá.

– Hogy mennek a dolgok odakinn? – fújta meg a kukoricát.

– Szarul – mondta Shirley. – Jenkins és Harper azon vitatkozik, teljesen leállítsák-e az egész siló áramellátását vagy se. De aztán néhány fickó, aki ott volt, tudod, amikor Knox és...

Másfelé nézett, s félbehagyta a mondatot.

Walker bólintott, és rágt a ételt.

– Vannak, akik azt mondják, az IT-ben a maximumon volt az áram azon a reggelen, jöllehet innen le volt kapcsolva.

– Talán át volt irányítva – vélte Walker. – Vagy tartalék akkumulátorok mentek. Van nekik, tudod. – Megint evett egy falatot, de már alig várta, hogy megforgassa a potmétert. Igen-csak biztos volt abban, hogy a statikus zaj megváltozott, amikor létrehozta a második csatlakozást.

– Állandóan mondogatom nekik, ha így kicsesznénk a silóval, az több kárt okozna, mint hasznót. Csak ellenünk fordítaná a többieket is.

– Igen. Hé, tudsz ezen igazítani? Tudod, amíg eszek.

Felhangosította a statikus sistergést; két kéz kellett a csillogó drótokon fityegő gomb megmozdításához. Úgy látszott,

Shirly visszahőköl a házilag barkácsolt hangszórókból recsegő zajtól. A hangerőszabályzóhoz nyúlt, mintha le akarná halkítani.

– Nem, azt akarom, hogy tekergesd azt, amit most szerelünk be.

– Mi az ördög ez, Walk? Csak edd már meg a nyavalyás ételedet!

Evett egy újabb falatot. És Shirly minden szitkozódás és tiltakozás dacára igazítani kezdte a gombot.

– Lassan! – figyelmeztette Walker teli szájjal.

És a hangszórókból áradó zaj jól hallhatóan megváltozott. Mintha ropogós műanyag mozdult volna meg, hogy körülpattogjon a szobában.

– Mit csinálok én egyáltalán?

– Segítesz egy vénembernek...

– ...igen, lehet, hogy szükségem van rád itt fenn ezen...

Walker elengedte a villáját, és kinyújtotta a kezét, hogy megállítsa a lányt. Shirly túlhaladt a tartományon, most már ismét a statikus zaj hallatszott. Úgy látszott, Shirly ösztönösen érzi ezt. Ajkába harapott, és a másik irányba csavarta a gombot, míg a hangok vissza nem tértek.

– Jól hangzik. Idelenn amúgy is csend van. Szükségem van rá, hogy elhozzam a szerszámkészletemet?

– Megcsináltad – suttogta Shirly Walkernek, mintha ezek az emberek meghallhatnák, ha túl hangosan beszél. – Megjavítottad...

Walker feltartotta a kezét. A beszélgetés folytatódott.

– Nem. Hagyd csak a szerszámokat. Roberts seriffhelyettes már itt is van az övével. Nyomok után kotorászik, miközben mi itt beszélünk...

– Én dolgozok, mialatt ő nem csinál semmit! – A kiáltás a háttérből hallatszott halványan.

Walker Shirleyhez fordult, mialatt nevetés görgött a rádióban; többen is élvezték a poént. Rég volt már az, amikor bárkit nevetni hallott. Ő azonban nem nevetett. Walker úgy érezte, homloka ráncokba gyűrődik zavarában.

– Mi a baj? – kérdezte Shirley. – Megcsináltuk! Megjavítottuk! – Felállt a székeről, és megfordult, mintha máris futni akarna, hogy elújságolja Jenkinsnek.

– Várj! – Walker tenyerével megtörölte szakállát, s villájával a rádióalkatrészek szanaszét heverő kollekciójára mutatott. Shirley egy lépés után megállt, mosolyogva nézett vissza rá.

– *Roberts seriffhelyettes?* – kérdezte Walker. – Az meg ki a fészkes *fene?*